

Rắc Rối ở Công Viên

Hunter hít một hơi thật sâu. “Tôi không nói những lời đó đâu.”

Bài của Diana Evelyn Nielson
(Dựa trên một câu chuyện có thật)

Câu chuyện này diễn ra tại Hoa Kỳ.

Hunter chạy ngang qua công viên với đám bạn. Cậu bé toét miệng cười khi cảm nhận làn gió lướt qua mình. Cậu cảm thấy mình cũng nhanh và nhẹ như gió vậy!

Kyle chạm tay vào hàng rào đầu tiên. “Tôi thắng rồi!” cậu ta hét lên.

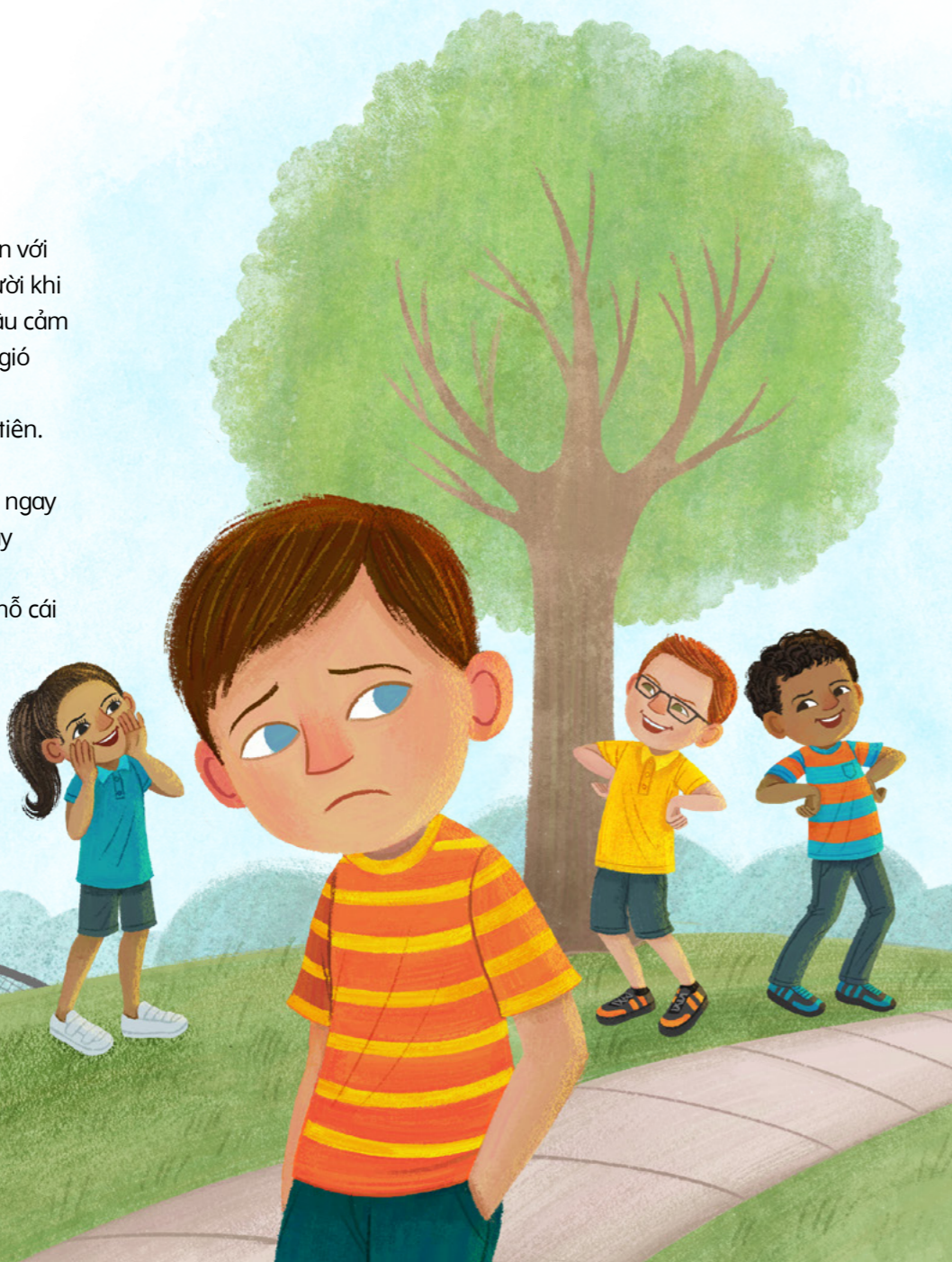
Hunter chạm được vào hàng rào ngay sau đó. “Không công bằng! Cậu chạy trước.”

“Đúng đó”, Miguel nói. “Đua tới chỗ cái cây đi!”

Hunter co giò chạy tiếp. Lần này, cậu chạm vào cái cây đầu tiên. Nhưng Miguel ở ngay phía sau cậu.

“Tôi thắng rồi!” Miguel tuyên bố.

“Không, Hunter mới là người thắng”, Piper nói.

“Đúng đó”, Kyle đồng tình.

Miguel bèn khoanh tay trước ngực. Rồi cậu ta buông ra một tiếng chửi bậy.

Mấy đứa trẻ khác phá lên cười. Miguel lặp lại từ thô tục đó, và bọn bạn lại cười thêm một lúc.

Hunter cảm thấy buồn trong lòng. Cậu bé biết từ đó không hay ho để nói ra. Nhưng cậu không muốn bị trêu chọc. Cậu chẳng nói gì cả.

Piper buông thêm một từ thô tục khác. Rồi Kyle nói một từ khác nữa.

“Giờ tới lượt Hunter, chửi đi”, Kyle bảo.

“Đúng rồi, nói đi”, Miguel hòa vào. “Chửi bậy kiểu nào mới đi.”

Hunter hít một hơi thật sâu. “Tôi không nói những lời đó đâu.”

“Nói một từ thôi thì đâu có sao đâu,” Kyle bảo.

“Tôi không muốn,” Hunter đáp.

“Hay đằng ấy sợ quá hả?” Miguel cười nhạo.

Hunter thấy nóng ran cả mặt. “Tôi đi chỗ khác chơi đây.”

Mấy cậu bạn tiếp tục cười giỡn và nói những từ bậy bạ. Hunter muốn bỏ đi. Công viên không còn vui nữa. “Gặp sau nhé”, cậu bé lầm bầm.

Hunter đút hai tay vào túi áo khoác và chậm rãi đi qua tất cả những đứa trẻ khác. Cậu bé chẳng còn thấy mình nhanh nhẹn, nhẹ nhàng nữa. Mà cậu cảm thấy thật nặng nề.

Cậu thấy cha mẹ đang ngồi trên băng ghế. Cha đặt quyển sách xuống. “Con có ổn không?”

Hunter nhún vai. “Mấy bạn bắt đầu nói mấy từ thô tục. Con không muốn làm theo, nên con nghĩ chơi.”

Mẹ mỉm cười. “Con đừng cảm thấy.”

“Cha mẹ tự hào về con,” cha nói. “Thật khó để đưa ra lựa chọn đúng trong khi mọi người xung quanh lại làm ngược lại.”

Hunter thở dài. Cậu vui vì đã chọn điều đúng, nhưng vẫn không cảm thấy tốt.

“Con có muốn về nhà không?” Mẹ hỏi.

Hunter đã nghĩ về điều đó. “Chưa ạ,” cậu bé nói. Cậu nhìn một nhóm bạn khác đang chơi trò đu dây. “Con sẽ đi lại đằng kia.”

Khi Hunter tiến đến, một cậu bé vẫy tay với cậu. “Chào, mình là David.”

“Mình là Hunter. Mình cùng đu dây với bạn nha?”

“Được chứ!”

Hunter đu dây một lượt và cảm thấy cơn gió thổi qua. Trong khi chơi cùng David và các bạn khác, cậu bé lại cảm thấy mình nhanh và nhẹ. Cậu đã làm điều đúng, dù là điều đó khó làm. Cậu vui vì đã đưa ra lựa chọn đúng đắn. ●

Để tìm hiểu thêm về cách đưa ra những lựa chọn đúng, hãy đọc Các Tiêu Chuẩn Phúc Âm của Tôi ở phần sau Sách Hướng Dẫn Trẻ Em.